

- Örs vezér tere, végállomás – sercegte a hangszóró. Utolsónak akart kiszállni a metrószerelvényből, nem akart megérkezni. Gondolatai szédült táncot jártak koponyájában. Akit szeretett, és akiről azt hitte, hogy ő is szereti, szakított vele, elment.

Miután a többiek sietve kipróbálták magukat az ajtón, neki még jólesett néhány másodpercet ülni a helyén, ami szó szerint véve nem is volt az ő helye, mert csak öt perccel ezelőtt foglalta el. Fura módon mégis két megállón keresztül úgy gondolt rá, mint a sajátjára. És most rájött, ebben az egyedül töltött, a másodperc felkínálta csendben rájött, hogy semmi sem az övé, kiváltképp nem ez a néhány négyzetcentiméter kopott műbőr ülés. Ez a pillanat még ezt is ellopta tőle, nincstelen lett.

- A szüleim, a munkahelyem, a szavaim – morogta maga elé. A szüleim meghaltak, elhagytak. A munkahelyemnek nem kellek, kirúgtak. Ahogy kimondom: „a szavaim”, már nem is az enyéme. Mi az enyém valójában? Semmi. Koldusszegény lettem? - Valahogy nem akaródzott rávágnia a határozott igent. Hirtelen, minden átmenet nélkül könnyűnek érezte magát, valami melegség, eddig soha nem tapasztalt erő járta át a tagjait, ahonnan egyszerűen eltűnt a hónapok óta ott terpeszkedő bénító merevség, az ólomsúlyú dermedtség. Ráébredt, hogy semmije sincs ugyan, mégis örült módon, határtalanul gazdagnak érezte magát, mert talán egyvalamije mégiscsak volt. Hallotta a szabadság szárnyainak halk suhogását.

Kitisztult a szeme, az előbb kincsként talált gondolat mosolyt rajzolt az arcára. Elindult lefelé az aluljáró lépcsőjén. A lépcső aljában egy nagyon öreg nő állt, őt nézte. Ráncos homloka árnyékában kuporgó két szűrős, fekete szeme belemélyedt az övébe. Úgy érezte, hogy kiolvassa fejéből a gondolatait. A vénséges-vén asszony az utcai indián zenészek előtt állt, színes pokrócokba burkolózott, lehetett bármelyikük anyja vagy inkább nagyanyja. - Még az sem lehetetlen, hogy minden indián ősanyja – jutott eszébe, és még csak nem is furcsállta ezt a gondolatot. A színes pokrócok alól kinyúlt egy barna, öreg, ágszerű kéz, benne egy CD az indiánok zenéjével. Észre sem vette, hogy a lemez után nyúl, később sem tudott visszaemlékezni rá, hogyan került hozzá.

Nesztelenül suhant a sötét erdőben. A kormos ég, a kemény talajba kapaszkodó öreg fák koronájára hasalt, és szeretettel emelte a világ feje fölé a kerek holdat. Csillagpor szitált, és csendben megült a száguldó farkas előtt az ösvényen. Az állat szeme felszikkasztott, visszatükrözte az égre akasztott csillagok hideg fényét. A vadászat ősi dala zúgott a sziklák között. Fülébe puhán beültek az éjszaka hangjai, az erdő és a hegy mély sóhaja, a szél suttagása, az idő csoszogó lépteinek megnyugtató neszezése. Hallotta az ősök üvöltését, látta

a hajdan volt nagy falkavezérek villogó tekintetét, tudta a dolgát. Vadász volt, izom, hús, csontok, hallatlan erő, emésztő vágy. Része a falkának, része ennek a pillanatnak, része a tájnak, része a természetnek, része a mindenségnek.

Most egy fa hegyén ült. Szigorú tekintete látott mindent. Két hatalmas szárnyát testéhez szorította, vastag tollruháját méltóságteljesen viselte. Karmos lába, ami egy őzet is elbírta, biztonságosan tartotta az ágon. Ő volt a levegő ura. Tudta milyen, amikor a fojtó hőségben semmi nem mozdul, ismerte a lopva bujkáló szellőt, a hósapkás hegyek oldalán szakadékba rohanó, maga előtt mindent félresöprő zúgó szelet, és a harsogó, üvöltő, a világot rázó büszke vihart. Szerette őket, és ők is tisztelték, mert kiterjesztett szárnya alá gyűjtötte megkülönböztetés nélkül mindnyájukat, bízott bennük, a családjához tartoztak. A sas a tábor tüzet figyelte, a tűz körül mozgó apró alakokat, fiatalabb testvéreit, a sima bőrű embert.

A sátor előtt tizenketten ültek. Együtt több mint ezer évet számláltak. Láttak gömbölyű talpú csecsemőket biztos kezű vadásszá cseperedni, tudtak a tavaszról, amikor az még csak a tél kabátja alatt szunyókál, a tiszta kék égen meglátták a vihar komor arcát. Tudták kinek a lelke fürdött meg a közeli tó hideg vízben, kié járta el a forró tüzek táncát, kié szárnyalt a sasokkal a hófehér felhők között, és kinek a lelke hevert a hús fűben, mielőtt választott földi testét magára öltötte. Ismerték a meséket, amik a szívben születtek, sokat hallgattak, keveset beszéltek. Gazdagok voltak, de bölcsek is, ezért mindenüket odaadták annak, aki kérte, és még gazdagabbakká lettek. A tűz fényjeleket lökött szerteszét, lángja monoton sutogott.

Meglátta a villogó kijelzőt, a lemez a végére ért. Kivette a CD-t a lejátszóból.